

Hồi 48**Thuần Dương Đã Mất**

Ánh Châu kể xong mặt vẫn thản nhiên đủ hay lời nói của nàng không chua ngoa chút nào.

Âu Dương Siêu liền lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Cho nên việc gì cũng vậy, tai hại nhất là chữ nghi xen vào, thì ra những rượu mà Tống cô nương rót ra đều là quỳnh hương ở trên Dao Trì hay là những cam lộ hiếm có người thường ít khi mấy ai đã uống được thứ rượu này. Nhưng vì có chữ nghi xen vào nên ba vị đã phụ lòng hảo ý của Tống cô nương mà định bỏ lỡ dịp may kết giao hảo nhưng bây giờ ba vị uống cạn luôn ba ly rượu này cũng chưa muộn mà ba vị chần chừ làm chi.

Tuệ Quả đại sư ngẫm nghĩ giây lát rồi từ từ đáp:

- A Di Đà Phật, lão tăng là người đi tu xưa nay chưa hề uống một giọt rượu nào hết chẳng lẽ bây giờ lại phá giới hay sao, mong hiền huynh muội miễn thứ cho, thịnh tình này bản tăng chỉ có tâm lãnh thôi.

Nói xong ông ta lui về phía sau một bước vẻ mặt nghiêm nghị, đôi lông mày cau lại rõ ràng ông ta vẫn còn nghi ngờ ba chén rượu đó.

Trí Thanh đạo trưởng thấy Tuệ Quả đại sư không dám uống thì mình đâu dám liều lĩnh đến nên ông ta nghĩ thầm:

"Đằng nào đêm nay số mạng của hai phái như nhau, Kim Cương Chân Kinh với Qui vân Kiếm Phổ có thể giải quyết được thì cũng giải quyết một lúc bằng không có bên nào chịu để yên hết."

Nghĩ đoạn ông ta tiến tới cạnh Tuệ Quả đại sư và xen lời nói:

- Đại sư nói rất đúng, chúng tôi là người tu hành xưa nay không hề uống một giọt rượu nào chúng tôi xin phụ tấm lòng tốt của Tống cô nương.

Mình Châu lộ vẻ khinh thị mỉm cười đáp:

- Ba vị giới rượu cũng không sao vì ba thứ này có phải là rượu đâu sớ dĩ tôi gọi nó là rượu là bắt chước câu thơ của cổ nhân: "Hàng dạ khách lại trà đương tửu" đấy thôi. Ba vị khỏi câu nệ chữ tửu mà thoái thoát hoài.

Nói xong nàng quay mặt đi càng tỏ vẻ khinh thị ba người thêm.

Lúc ấy vết thương trong người chưa khỏi hẳn mặt vẫn còn tiêu tụy đáng lẽ không nên lên tiếng vội nhưng Vũ Hóa Thượng Nhân thấy hai vị chưởng môn chần chừ như vậy liền đánh liều lớn tiếng nói:

- Đừng có nói mĩa nói mai như thế nữa, dù uống rượu này là Ngũ Bộ Truy Hồn hay Thất Bộ Đoạn Trường tửu bản tăng cũng không coi nó vào đâu hết.

Nói xong, ông ta lớn bước đi tới trước bàn.

Lúc ấy Âu Dương Siêu không dám cam đoan ba thứ rượu đó có độc hay không độc nếu bảo là không độc sao bỗng dưng Minh Châu đem nó ra để đãi khách làm chi. Nếu bảo nó có độc với danh dự của Nhất Thống Giáo, với thần sắc của Minh Châu bình tĩnh như vậy không khi nào họ đi vào con đường mờ ám bất trí ấy sau này đồn vào giang hồ sẽ bị người ta chê cười ngay. Bây giờ chàng lại thấy Vũ Hóa Thượng Nhân ra mặt quát bảo, không dám tự liệu ngăn cản mà chỉ bụng bảo dạ rằng:

"Nếu trong rượu này có chất độc, mà Vũ Hóa Thượng Nhân bị nội thương mới khởi, nếu uống vào thì thế nào cũng bị nhiễm độc chóng hơn ai hết. Lúc ấy thử xem anh em Sĩ Long xử trí ra sao? Nếu quả đúng như lời nói của Minh Châu, bên trong không có chất kỳ độc quái dị gì cả, như vậy có phải là câu chuyện sẽ dàn xếp một cách ổn thỏa không?"

Chàng đang nghĩ ngợi thì Vũ Hóa Thượng Nhân đã đi tới cạnh bàn, cầm chén rượu Khô Trúc Lộ lên, nâng chén mời Minh Châu và lớn tiếng hỏi:

- Nếu tôi uống xong ba thứ rượu kỳ lạ chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ này, thì cô nương thế nào cũng trao trả Kim Cương Chân Kinh, vật báu trấn chùa, cho chúng tôi chứ?

Không ngờ Minh Châu lại làm thinh, không thèm nhìn thẳng vào mặt lão hòa thượng, trái lại còn nhìn đi nơi khác và nói với Nhất Thống Giáo Chủ Tống Sĩ Long rằng:

- Đại ca, canh tư đã qua, trời sắp sáng đến nơi, tại sao không thấy động tĩnh gì hết? Không ngờ đêm nay Liễu âm Hoa Minh trang lại yên tĩnh đến như vậy.

Sĩ Long đang vận công điều khí, vì vậy mà không trả lời.

Hình như y đang chuẩn bị dưỡng hơi lấy sức để đối phó một trận đại chiến vậy nên y nghe thấy Minh Châu hỏi chỉ hơi mở mắt ra, rồi thản nhiên đáp:

- Ngu huynh chắc không khi nào lại có tình trạng kỳ lạ như thế đâu.

Minh Châu ngó đầu ra nhìn sắc trời ở bên ngoài, rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Hoàn cảnh yên tĩnh như thế này, chưa biết chừng đó là triệu trứng sắp có mưa bão lớn, hay là lúc này đã có rất nhiều vị cao thủ của võ lâm đã tới cả ở trong rừng trúc, và đang nóng lòng đợi chờ chúng ta cũng chưa biết chừng?

Ba anh em chuyện trò với nhau, mỗi người một câu, như nói chuyện gia đình với nhau vậy, và không coi có ai vào đâu hết, khiến Vũ Hóa Thượng Nhân tức đến nổ lồng ngực ra được, liền đặt mạnh chén rượu xuống, định nổi khùng.

Tuệ Quả đại sư đứng cạnh đó thấy thái độ của anh em Sĩ Long, đoán chắc mấy chén rượu đó thế nào cũng có lai lịch gì, nhưng người mà anh em họ định đối phó không phải là Vũ Hóa Thượng Nhân. Vì vậy, ông ta vội tiến lên mấy bước, đưa mắt ra hiệu cho sư đệ mình rồi nói:

- Vũ Hóa, hà tất sư đệ phải nóng lòng sốt ruột như thế? Hiền huynh muội của Tống giáo chủ thế nào cũng có sự xếp đặt đâu vào đấy rồi. Ngu huynh không uống rượu, chẳng lẽ hiền đệ cũng là người trong cửa phật lại định phá lệ hay sao?

Nói xong, ông ta còn sợ Vũ Hóa Thượng Nhân không hiểu rõ liền giơ tay ra kéo cánh tay người sư đệ một cái.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội chìa hai tay ra, nói với Minh Châu rằng:

- Tống cô nương, hà tất phải...

Chàng nói chưa dứt, Minh Châu đã quay người lại đỡ lời:

- Tại sao thiếu hiệp lại cứ đương đầu hộ người như thế làm chi? Chân Kinh với Kiếm Phổ có hên can gì tới thiếu hiệp đâu, mà thiếu hiệp cứ xen tay vào hoài? Thật là hoang đế không lo, mà thái giám cứ lo thay.

Lệ Châu cười nhạt, xen lời nói:

- Thị phi chỉ vị đa khai khẩu, phiền não giai nhân cương xuất đầu. Chẳng hay thiếu hiệp có hiểu nghĩa hai câu ấy không?

Có bao giờ Âu Dương Siêu bị người khác chế giễu như thế đâu. Chàng định nổi khùng, nhưng lại sợ làm hỏng hết việc lớn của người, mà cũng là của mình nữa, nên chàng cố nén lửa giận, gượng cười đáp:

- Lời nói của nhị vị cô nương tuy rất phải nhưng người trong võ lâm vẫn thường hay can thiệp vào việc giang hồ. Nhờ vậy mà có nhiều chuyện người ngoài chỉ xen lời nói một câu thôi là việc lớn hóa thành việc nhỏ, việc nhỏ hóa thành không. Cổ nhân đã dạy: oan gia nên cởi, không nên thắt.

Minh Châu nghe nói, đảo ngược đôi người một vòng, rồi đáp:

- Thế ra thiếu hiệp vẫn muốn làm người hòa giải ấy? Nhưng lát nữa, đến việc của thiếu hiệp thì ai sẽ là người hòa giải hộ?

Lệ Châu càng không chịu lép vế, liền nói tiếp:

- Nếu thiếu hiệp muốn làm người hòa giải hộ người ta thì hãy uống hộ cả chén rượu đó đi. Như vậy mới thật là người hoàn toàn tốt bụng chứ?

Âu Dương Siêu không tiện giở mặt ra tay đấu với chị em Lệ Châu, nhưng thấy nàng nói như thế chàng mới chịu nhịn sao nổi. Chàng tức giận quá hóa cười, ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng một hồi, rồi tiến lên nửa bước, giơ tay ra cầm lấy chén rượu Khô Trúc Lộ của Vũ Hóa Thượng Nhân vừa cầm mà uống cạn luôn, rồi đặt chén rượu xuống bàn, lớn tiếng nói tiếp:

- Cô nương nói rất phải. Tôi xin uống cạn hết chín chén rượu này hộ cho ba người.

Chàng vừa nói vừa giơ tay ra cầm lấy chén rượu thứ hai là Tiên Đài Chấp. Minh Châu thấy vậy liền biến sắc mặt, quát lớn:

- Ai khiến thiếu hiệp uống? Có mau để chén xuống không?

Lúc ấy Âu Dương Siêu đang bực mình, nên bất chấp lời nói của Minh Châu, vẫn cầm chén rượu lên uống. Khi Minh Châu giơ tay ra ngăn cản thì chàng đã uống cạn chén rượu ấy rồi, và còn giơ ngược chén lên để tỏ rõ là mình đã uống cạn chén rượu này rồi, mồm thì ung dung nói tiếp:

- Cám ơn Tống cô nương nhé?

Chàng vừa nói xong, đang gơ tay ra cầm lấy chén rượu thứ ba là Thạch Tinh Huyết lên. Minh Châu vội giơ tay ngăn cản, nhưng bị chàng gạt tay nàng sang bên.

- Để rượu xuống!
- Không thể uống được!

Sau hai tiếng quát tháo thán thốt ấy, ánh sáng nến ở trong phòng cũng bị lập lòe, và mọi người đã thấy một nho sĩ mặc áo nho sinh mặt trắng xuất hiện liền.

Minh Châu vừa quát bảo “Để rượu xuống”, đã nhanh tay cướp được chén Thạch Tinh Huyết của Âu Dương Siêu rồi.

Âu Dương Siêu đột nhiên nghe thấy hai tiếng thán thốt ấy liền ngăn người ra. Lúc ấy Sĩ Long nghiêm nét mặt lại, nói với Minh Châu rằng:

- Nhị muội, ngu huynh nói có sai đâu? Không thể bình tĩnh được. Vị này là Thanh Sam Tú Sĩ Thư Kính Nghiêu bang chủ của Cùng Gia Bang, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, oai trấn võ lâm đây...

Minh Châu trợn ngược đôi lông mày lên, vẻ mặt ung dung đáp:

- Cùng Gia Bang được liệt vào những người có tên tuổi đấy.

Thư Kính Nghiêu không trả lời nàng, chỉ vội hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Thiếu hiệp có cảm thấy trong người khó chịu không?

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao Thư bang chủ lại hỏi mình như vậy liền đáp:

- Tôi... tôi không thấy sao cả!

Kính Nghiêu cau mày lại, hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp có biết Khô Trúc Lộ, tuy không phải là thuốc độc, nhưng chỉ uống một giọt vào trong người cũng thấy lợi hại như thế nào không?

- Không! Tôi không cảm thấy làm sao cả?

- Khô Trúc Lộ là tinh khí của rượu, lại có một cái tên nữa là một giọt Nhất Địch Thiên Niên Túy (một giọt say nghìn năm) đấy!

- Tiểu bối không thấy say sưa chút nào.

- Có lẽ chưa tới lúc say đấy thôi?

- Nếu vậy để tiểu bối vận công dồn nó ra khỏi người nhé?

Nói xong, chàng đưa mắt liếc nhìn Minh Châu, ra điều không sợ gì rượu lợi hại của cô nương đâu, và một mặt chàng vận khí hành công.

Kính Nghiêu bỗng nghiêm nét mặt lại, vội nói tiếp:

- Thiếu hiệp không nên vận công như thế!

Âu Dương Siêu ngạc nhiên nói:

- Tại sao vậy?

Lúc ấy Tuệ Quả đại sư hầu như vỡ òa, vội tiến lên nửa bước và nói:

- Nếu Thư bang chủ không nhắc nhở, lão tăng cũng không nghĩ ra Khô Trúc Lộ nguyên là thứ rượu Nhất Địch Thiên Niên Túy, điều này không có gì là lạ hết, nhưng phải vận công đẩy ra khỏi người để không bị say sưa làm tổn thương đến nguyên khí chứ?

Kính Nghiêu xoa tay đáp:

- Tuệ Quả đại sư chưa rõ điều này. Đại sư nên biết, Âu Dương Siêu thiếu hiệp võ công tuyệt thế, Khô Trúc Lộ không thể làm cho thiếu hiệp say nổi đầu, nhưng trong một tiếng đồng hồ mà thiếu hiệp lại uống cả Tiên Đài Chấp vào thì phiền phức lắm!

Thấy Kính Nghiêu tỏ vẻ lo âu, Âu Dương Siêu biết chuyện này không phải là tầm thường, nhưng chàng vẫn chưa biết nguyên nhân ra sao, ngỡ ngác hỏi lại rằng:

- Thưa tiên bối tại sao lại phiền phức?

- Thiếu hiệp nên biết tính chất của Tiên Đài Chấp với Khô Trúc Lộ khác nhau. Một thứ là âm thấp kỳ hàn, một thứ là dương cương hỏa nhiệt, nếu cùng uống hai thứ một lúc, chân khí ở trong người sẽ bị phân liệt, hoặc nó kết tụ ở chân tay, có thể làm cho người ta thành tàn phế hoặc mất hết công lực, thậm chí nó có thể khiến cho cơ thể của người ta bị cứng đờ. Người đó sẽ biến thành một lượng gỗ, không biết hỷ nộ ái lạt là gì hết.

Nghe thấy Kính Nghiêu nói như vậy, Âu Dương Siêu liền giật mình kinh hãi và tức giận khôn tả.

Trí Thanh đạo trưởng của phái Võ Đang bỗng lớn tiếng nói:

- Phải, Thư bang chủ nói rất đúng. Trong đạo thư của bốn môn cũng có ghi như vậy, gọi hai thứ rượu kỳ lạ này là Kim thân bất hoại Bích Ngọc Chấp.

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, bụng bảo dạ rằng:

"Mình sẽ biến thành tượng gỗ hay phỏng đá đến nơi. Như vậy mình chả cần phải nghĩ ngợi gì nữa. Hà tất phải nể nang ai? Nhân lúc này, ta hóa giải mối hôn nhân của nhà họ Tống cho rảnh!"

Nghĩ đoạn, chàng liền đâm liều, chỉ tay vào mặt anh em họ Tống, giận dữ quát lớn:

- Anh em Tống Sĩ Long kia. Các người độc ác thật. Dám...

Ngờ đâu Kính Nghiêu không đợi chờ chàng quát xong, đã vội ôm lấy chàng mà ngăn cản:

- Thiếu hiệp không nên nổi giận như thế. Việc gì cũng có cách giải thoát được cả.

Nói tới đó ông ta mỉm cười, quay lại nói với Minh Châu tiếp:

- Tống cô nương, việc này thế nào cũng phải nhờ đến cô mới được. Cô với Âu Dương Siêu không có thù oán gì hết, bây giờ chỉ cần cô nương cho biết rõ ngày giờ bắt đầu ngâm thứ rượu Tiên Đài Chấp này thôi.

Minh Châu cười nhạt, đáp:

- Nghe tên tuổi của bang chủ đã lâu, quả danh bất hư truyền, có thể nói là một bác học đa tài, rộng kiến thức đấy.

Thấy lời lẽ và thái độ của Minh Châu làm bộ làm tịch như vậy Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, vội giơ song huyền lên và xen lời nói:

- Thưa tiên bối, những hạng người này chỉ nên dùng võ lực đối phó thôi, chứ nói nhiều cũng vô ích.

Chàng hung hăng như muốn ra tay tấn công ngay vậy. Kính Nghiêu vội xoa tay đáp:

- Thiếu hiệp không nên lỗ mãng như thế.

Nói xong, ông ta lại vội van lơn Minh Châu rằng:

- Hai thời gian sai biệt quá lớn, cổ nhân có câu: sai một ly đi một dặm, xin cô nương đừng có nói bông nói đùa, mà nên thành thật cáo lão biết rõ đi.

Âu Dương Siêu không hiểu Kính Nghiêu nói như thế có ý nghĩa gì, và tại sao ông ta lại ngăn cản không cho mình nói, chắc bên trong thể nào cũng có sự bí ẩn gì đây? Nhưng nghe lời nói của lão bang chủ của Cái Bang với Minh Châu thì chàng lại không hiểu gì hết.

Trí Thanh đạo trưởng đứng cạnh khẽ xen lời nói:

- Âu Dương thiếu hiệp hãy để yên cho Thư bang chủ hỏi nàng ta trước, thiếu hiệp không nên xen lời phá bình vọi.

Âu Dương Siêu muốn biết rõ nội dung nên khẽ hỏi lại:

- Lão chưởng môn có biết nguyên nhân câu chuyện ấy ra sao không?

Trí Thanh đạo trưởng làm ra vẻ rất huyền bí mà khẽ đáp:

- Tiên Đài Chấp này chỉ riêng có hai tiếng đồng hồ là có thể lấy được thôi.

Âu Dương Siêu càng thắc mắc thêm, trợn tròn xoe đôi mắt lên hỏi tiếp:

- Hai tiếng đồng hồ nào? Thế là nghĩa lý gì?

- Tý và Ngọ.

- Như vậy có quan trọng gì cho lắm không?

- Nếu hái vào giờ Tý, thì tính chất của thứ nước ấy về âm, có thể dùng khí Cương Dương mà đánh tan nó được nhưng nếu hái nó vào giờ Ngọ, thì tính chất của nó lại Thuần Dương, trái ngược hẳn, phải dùng thủ pháp Âm Nhu mà khắc chế.

- Thứ nước này của nàng ta là hái vào giờ Tý hay giờ Ngọ thế hở đạo trưởng?

- Bần đạo không biết, cho nên Thư bang chủ mới cần phải hỏi rõ ràng, xem thứ nước này lấy vào giờ nào, rồi mới định đoạt được cách cứu chữa sau.

Lúc ấy Minh Châu thủng thẳng đáp:

- Thư bang chủ hà tất phải lo âu hộ người ta như vậy làm chi?

Tuy Âu Dương Siêu rất bực mình lời nói của nàng, nhưng lúc này vì trót đã uống phải thứ nước kỳ độc rồi, đành phải nhún nhận trong chốc lát vậy.

Kính Nghiêu lại tiếp:

- Tổng cô nương, người trong võ lâm chúng ta trọng nhất là hai chữ đạo nghĩa. Âu Dương thiếu hiệp dám uống Khô Trúc Lộ với Tiên Đài Chấp như thế là chịu tội hộ người đấy thôi, chứ thiếu hiệp có lỗi lầm gì đâu?

- Ai bảo chàng ta tự phụ quá nổi.

- Dù cô nương muốn nghĩ như thế nào cũng được, nhưng cô nương nên nhớ gia đình của cô nương với gia đình của Âu Dương thiếu hiệp có sự liên quan với nhau rất thân mật, không thể nào vì...

- Xin lão bang chủ đừng nhắc nhở đến chuyện dây dưa cội rễ ấy nữa.

Âu Dương Siêu nghe tới đây không sao chịu được, liền tiến lên quát lớn:

- Cô nương đã nói như vậy thì Âu Dương Siêu tôi còn gì hân hạnh bằng. Đừng nói là cái gì Khô Trúc Lộ với Tiên Đài Chấp, dù hai chén đó là thứ thuốc độc rất mạnh đi chăng nữa, Âu Dương Siêu tôi cũng không bao giờ van xin cô lấy thuốc giải đâu. Họ Âu Dương này vẫn đủ tài giải được chất độc ấy, quý hồ họ Âu Dương này còn sống một ngày nào ở trên đời cũng phải trở lại đây thỉnh giáo một lần nữa. Nếu tài ba của Âu dương mỗ còn hèn mọn và còn ngu dốt đần độn như bây giờ, mà có bị toi mạng cũng tự cho là tại số thôi, chứ không oán hận một ai hết.

Chàng hăng hái nói một thôi một hồi, quả thật không hổ thẹn là dòng dõi của một gia đình hào kiệt.

Minh Châu vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Sự hung hăng này là sự dũng mãnh của thất phu thôi chứ có nghĩa lý gì đâu.

Kính Nghiêu thấy Âu Dương Siêu cứ nằng nặc đòi đi ngay, ông ta lo âu khôn tả, vội chạy ra cửa phòng đứng ngăn cản, rồi cứ đưa mắt ra hiệu cho chàng và khẽ khuyên bảo rằng:

- Việc này có liên quan đến bổn thân của thiếu hiệp rất lớn. Nếu thiếu hiệp không nhẫn nại thì hỏng hết việc lớn. Vậy thiếu hiệp đã quên mất câu của thánh hiền vẫn dạy: Tiêu bất nhẫn tất loạn đại mưu hay sao?

Âu Dương Siêu vẫn hậm hực, lớn tiếng trả lời bang chủ rằng:

- Đại trượng phu đành chịu chết chứ không khuất phục.

Kính Nghiêu có ý muốn giảng hòa cho đôi bên, ông ta lại lớn tiếng kêu gọi:

- Tống cô nương, Âu Dương Siêu thế huynh không tiện lên tiếng nói thì cô nương cứ việc nói trắng ra đi, để sau này chuyện của đôi bên dễ nổi hơn.

Minh Châu lẳng lặng đi tới cạnh Âu Dương Siêu, với giọng châm biếm nói với chàng rằng:

- Âu Dương Siêu, đây là kết quả sự thiếu hiệp hay tự phụ, cứ đứng ra đương đầu những việc của người đấy. Thiếu hiệp có biết không?

Âu Dương Siêu không thèm ngó nhìn vào mặt nàng, vẫn hậm hực đáp:

- Tính nết của tôi, cha mẹ sinh ra là thế rồi. Tục ngữ có câu: Sơn năng cải tính nan di.

Nghe thấy chàng nói như thế, mặt của Lệ Châu liền lộ vẻ ai oán, rồi nàng quay lại nói với Kính Nghiêu tiếp:

- Thư bang chủ coi đấy. Trông bộ dạng bướng bỉnh như thế kia, dù tôi có nói ra cũng vô ích thôi.

Nghe giọng nói của nàng, Kính Nghiêu biết nàng có ý chịu giảng hòa rồi, nhưng ông ta lại sợ Âu Dương Siêu nổi khùng thì phiền lắm, nên vội đỡ lời ngay:

- Sao lại vô ích? Nếu Tiên Đài Chấp của cô nương cất vào giờ Tý thì Âu Dương thiếu hiệp sẵn có thuận đương chân khí ở trong người, chỉ mười hai tiếng đồng hồ là cùng, sức thuốc của Tiên Đài Chấp sẽ bị tiêu hóa ngay.

Minh Châu nghe nói liền ngẩng mặt lên trời mà cười khanh khách hoài. Mọi người thấy thái độ của nàng như thế đều ngạc nhiên hết sức, vì một thiếu nữ có học không bao giờ dám cười như thế cả

Âu Dương Siêu chầu môi lên tỏ vẻ khinh thị, hỏi:

- Cô cười gì thế?

Minh Châu sầm nét mặt lại, hai má đỏ bừng, nghiêng răng mím môi đáp:

- Tôi cười bang chủ Cùng Gia Bang đã ước lượng tài ba của thiếu hiệp quá cao siêu.

Mọi người thấy nàng nói như thế đều cho là nàng thái quá.

Kính Nghiêu vội xen lời:

- Tống cô nương, không phải là có Âu Dương thiếu hiệp ở đây mà lão tăng bốc đầu. Sự thật thì tài ba hỏa hầu của Âu Dương thiếu hiệp bây giờ...

Âu Dương Siêu vội xen lời nói:

- Tuy công lực của tại hạ hãy còn non nớt và hèn kém thật, nhưng tự tin vẫn dư sức...

Không ngờ Minh Châu nghe thấy chàng nói như thế lại lớn tiếng cười thêm, rồi nàng đi mấy bước bỗng quay trở lại, đổi sắc mặt, lớn tiếng giận dữ quát hỏi:

- Âu Dương Siêu. Người đã quên Ngân Y Ngọc Nữ Giang Mẫn rồi hay sao?

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế như sét đánh ngang tai, mặt liền biến sắc, hai má đỏ bừng.

Kính Nghiêu cũng ngạc nhiên vô cùng.

Thì ra công lực của Âu Dương Siêu tuy thâm hậu thật, nhưng nguyên dương đã bài tiết, người của chàng không còn là thuần dương và cũng không còn đồng trinh nữa, điểm này kỳ lạ lắm, muốn miễn cưỡng cũng không được, muốn vẫn hồi cũng không nổi. Không nói gì người trong võ lâm, ngay như người thường chúng ta đây, hễ người nào đã bị phá trinh rồi là hơi thở của người đó đã không còn được kín như trước nữa.

Minh Châu nét mặt lại nghiêm nghị và nói tiếp:

- Nếu thứ Tiên Đài Chấp ấy hái và luyện vào giờ Tý, chưa chắc thiếu hiệp đã có cách hóa giải được, còn nếu hái vào giờ Ngọ thì thiếu hiệp càng không có cách hòa giải thêm, cho nên tôi bảo thiếu hiệp định mang cái khổ vào người là thế.

Lúc ấy tâm tình của Âu Dương Siêu nặng chình chịch, không phải là chàng lo âu về sự sống chết tồn vong của mình, mà chỉ cảm thấy mình mang nhiều nghiệp chướng quá, thật hổ thẹn với những người đã quan tâm đến mình như thế.

Kính Nghiêu khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt ngưng ngệu nói tiếp:

- Cô nương cứ cho biết trước để chúng tôi bàn tính xem có cách gì cứu chữa cho thiếu hiệp được không?

Minh Châu đáp:

- Phen này Thư bang chủ có lòng tốt như vậy chỉ uống công thôi Dù vị đại hiệp sĩ này có biết Tiên Đài Chấp ấy lấy vào giờ Ngọ đi chăng nữa, thử hỏi chàng ta đi kiếm đâu ra công lực thuần âm ra để hóa giải cho nên...

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời giây lát như có vẻ ngỡ ngàng, rồi mới nói tiếp:

- Có lẽ lúc ấy chàng ta lại đi kiếm Ngân Y Ngọc Nữ Giang Mẫn chứ không sai?

Lúc này Âu Dương Siêu hồ thẹn đến nỗi chỉ muốn đất nứt ra một cái khe để chui vào cho đỡ mất sĩ diện với mọi người.

Chàng lại nghe thấy Minh Châu châm biếm như vậy, liền định đẩy Kính Nghiêu sang bên để rút lui, và nói:

- Tiền bối tránh ra. Tôi đành chết chứ không chịu vả đến con nhãi này.

Minh Châu nghe thấy chàng nói như thế liền quát lên:

- Có chí khí thì uống nốt chén Thạch Tinh huyết thứ ba đây. Như vậy cô nương sẽ kính phục người liền.

- Uống thì uống chứ sợ gì!

Minh Châu cũng sầm nét mặt lại, nói tiếp:

- Thế thì uống đi!

Âu Dương Siêu liền tiến tới trước bàn, giơ tay ra chộp lấy chén Thạch Tinh Huyết.

Nói thì chậm, lúc đó không thể tưởng tượng được, bỗng có một tiếng rú rất bén vọt tới. Tiếng hú chưa dứt, bên ngoài đã có một cái bóng đen lướt qua dưới nách của Kính Nghiêu nhanh như gió và đã tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu liền. Vừa vào tới nơi, người ấy đã lên tiếng nói:

- Hãy khoan! Tất cả những thứ gì có thể uống được, phải để cho Tử Quái này uống trước đã.

Mọi người đều ngạc nhiên hết sức, vì thấy người đó kêu rú lên một cách quá đột ngột. Âu Dương Siêu hơi ngần người ra một chút thì chàng đã chộp hụt chén Thạch Tinh Huyết ấy rồi.

-- o O o --